

kan erindre i de senere Aar oftere at have seet lignende Bladartikler angaaende tidligere Ministre, men der er Ingen her i Landet, der har rørt sig eller tillagt dem nogen saadan Bægt, at den lovgivende Magt derfor skulde stride ind, og jeg har fundet dette rigtigt, thi i Regelen, naar det ikke er aldeles slaaende og klart fremsatte Beviser, der ligge for, maa det overlades, mener jeg, til den vedkommende Minister, om han med Hensyn til slige Bladartikler vil gjøre Skridt, og da, hvilke Skridt han vil gjøre, men for den lovgivende Magt vilde det være at komme ind paa et slibrigt Gebeet, dersom man, hver Gang en Bladartikel reiste stærke Anker imod en Minister, vilde finde sig foranlediget til at stride ind. Jeg troer ikke, at dette vilde gavne den lovgivende Magts Anseelse; men under de Forhold, hvorunder denne Sag er fremkommen, og efter den hele Maade, hvorpaa den er tagen, antog jeg, at det vilde være ønskeligt, at man kom til at see, hvorledes Sagen egentlig forholder sig.

Sagen dreier sig om en Mand, der er Copist og hedder Hansen. Jeg skal ikke indlade mig paa at karakterisere denne Mand, men saameget troer jeg at kunne sige, ogsaa efter de Ytringer, der ligge offentlig for af Mænd, der iøvrigt synes vel om ham, at det ikke er nogen saa ganske overordentlig herlig eller høitstaende Mand. Det Meste af, hvad der er fremkommet, maa jo være fremkommet efter Beretning fra ham; jeg har derfor meent, at naar der foreligger en Anklage fra en saadan Mand, og den vedkommende Minister, som det skete her for nyligt i et tidligere Møde, erklærer, at Anklagen ikke forholder sig rigtig, maa man være mere tilbøielig til at troe paa Ministeren end paa den anden Persons Udtalelse. Men jeg har ikke villet sætte min Tro til nogen af Siderne, men har troet, at man gjorde vor hele Stilling en Tjeneste ved at faae Sagen fremdraget saaledes, som den virkelig forholder sig. Deri blev jeg bestyrket ved hvad den høitærede Justitsminister sagde i det Møde, jeg nys hentydede til, idet han udtalte, at han maatte endog for sin egen Skyld skulde kunne ønske og vente en Interpellation her i Rigsdagen, der er Justitsministerens nærmeste og rette Forum og endvidere, at han dog an-

log, at den langt overveiende Deel af Thingets Medlemmer ikke vilde dømmes ham uden at have hørt ham. Jeg fandt heri en Grund til at bortkaste enhver Betænkelighed, som jeg ellers kunde have ved at see denne Sag fremdragen her i Thinget, idet Hensynet til Sagens egen Natur og Hensynet til, hvad man skylder den offentlige Mening, der synes igjennem denne Sag at skulle bearbejdes saa stærkt i en vis Retning, turde være det Overveiende. Naar den høitærede Minister for sit Vedkommende tidligere yttrede det Ønske, at Sagen kom frem og udtalte, at han ansaae Rigsdagen for sit rette Forum, lagde jeg megen Bægt paa, at Anmeldelsen af denne Forespørgsel kunde skee, før den bebudede Forespørgsel i Rigsdagens Landssting fandt Sted, fordi jeg ønskede, at det maatte staae klart for Alle, at, hvad der vilde foresalbe eller ikke foresalbe ved denne sidste Forespørgsel, ikke havde den fjerneste Deel i den Forespørgsel, her agtedes stillet. Saaledes var min Stilling og de Betragtninger, der havde bevæget mig til at anmode flere ærede Medlemmer om med mig at indbringe en saadan Forespørgsel.

Med Hensyn til Sagen selv har jeg i Forveien noteret mig nogle Punkter, som jeg, forsaavidt der maatte findes at være Anledning dertil, kunde ønske at frembrage, for at henhænge til den høitærede Justitsminister, hvorvidt han vilde kunne besvare dem eller ikke. Et Par af disse Punkter have allerede fundet deres Besvarelse i det Foredrag, vi nu have hørt af den høitærede Justitsminister. Der er altsaa kun ganske enkelte Punkter, som jeg nu kunde ønske, at den høitærede Minister muligt vilde udtale sig om. Den ærede Minister sagde, at medens han havde været bestemt imod, at Copist Hansen fik Reisetilladelse, har han dog til Slutning seet sig nødsaget til, imod sin Villie at indrømme ham den under en vis Form, som han nærmere betegnede. Jeg kunde nu ønske, at den ærede Justitsminister kunde og vilde udtale her, hvad det da er, der har nødsaget ham til, mod sin Villie, at give denne Reisetilladelse. Jeg troer, at det vilde bidrage til Dplysning af den hele Sag, at man fik at vide, hvorfra denne Tvang er kommen paa ham til at gjøre Noget, som han som Justitsminister